

*De vegades em trobo sola i dividida;
llavors necessito escriure...*

De: Mar (mar@jastel.com)

Enviat: dissabte, 10 de gener / 09:05:47

A: Ona (ona@gemeil.cat)

Estimada Ona,

Ahir nit vaig arribar a casa una mica tard. Ja m'ho pensava, que la mama em devia esperar amb cara de pomes agres, que devia estar tan empipada que em faria uns morros de pam!

Els dies de Nadal, que solen ser de bon rotllo, no han servit de res. Està insuportable!

L'Alfred m'havia seguit fins a casa; se m'enganyava com una paparra. Va provar de fer-me un petó. No ho vaig voler. Estava nerviosíssima. Pensava què dirien després, sobretot em feia pànic la reacció de la Leire, si ho arribava a saber. La molesta molt que l'Alfred m'acompanyi a casa.

Crec que em vaig posar vermella.

Mentre feia una mica de temps perquè se me n'anés la vermellor de la cara, que

no volia que la mama sospités res, em vaig fixar en la nostra bústia. Ja saps que, des que el papa se'n va anar, jo sóc l'encarregada de mirar el correu.

Hi havia una carta, apaïsada. De mida normal. No semblava de correu comercial, que em fa tanta ràbia...

Vaig obrir la bústia i la vaig agafar.

Anava a nom meu. Em va fer un salt el cor. No havia rebut mai una carta.

L'adreça estava escrita a mà. Lletra punxeguda i petita. Traç fort. L'havia escrita una mà enèrgica o molt enfadada.

La vaig reconèixer de seguida. Era de la iaia. Ho vaig comprovar al remitent: «Emília Sanchís. C/ Índia, 293, 6è-2a. 46870 Ontinyent».

La vaig obrir i la vaig llegir. Te la copio.

Estimada néta:

Primer de tot perdona que, l'endemà mateix de Nadal, me n'anés sense dir-te res. Et vaig fer un petó mentre dormies,

però no vaig gosar despertar-te ni deixar-te cap nota escrita.

Vaig voler acomiadar-me de la teva mare amb serenitat, però vaig acabar plorant.

Ella em va engegar. No li tinc en compte, sé que estava molt neguitosa.

La separació dels teus pares, tot i que diguin que és provisional, per a mi ha estat una clatellada que encara no he pogut pair.

No volia que em veiessis plorar, ni que et quedessis amb aquest record de mi. He procurat ser l'àvia forta en qui tots us podeu recolzar. Voldria que em veiessis sempre com una dona animada i valenta, com m'agradaria que tu fossis.

La teva mare em va fer retrets que considero injustos. Més d'un provenia del teu pare. Em va acusar de posar-me on no em demanaven.

Mai no he volgut ficar el nas en les seves vides i, en aquests moments, menys que mai. Ja són prou grans, no et sembla?

És a dir que, per al bé de tothom, estarem una temporadeta sense veure'ns. Et trucaré de tant en tant i tu em tindràs al corrent de la teva vida... i de la dels teus pares, sobretot si hi ha alguna bona notícia.

De vegades, les coses canvien, saps? I no sempre empitjoren.

Sóc optimista. Crec que això que els passa encara té remei, si ningú s'hi posa.

Saps prou bé que tinc empenta, que sóc capaç tant de tenyir-me els cabells de coloraines com de patinar però, en això de les parelles, m'estimo més la manera tradicional. Em sembla que el que és millor per als fills, per a tu en aquest cas, és que els pares visquin junts. Però, per això, s'han d'estimar, esclar.

Si ha de ser per al teu bé, estic disposada a estar una temporada sense veure't, malgrat que t'estimo molt, ja ho saps.

Espero que tot es posarà a to. Tu hi tens molt a fer, en això, perquè ets la que estàs més temps amb la teva mare.

Si ho aconseguixes, tornareu a ser

feliços i et prometo que et duré una setmana a París.

Ets eixerida, alegre i valenta. Confio en tu.

Una abraçada ben forta de la teva àvia...

Emília

Això és el que tenim.

Jo no sóc tan optimista com la iaia, que és una superiaia, tot i que en aquest tema, de moment, no ha aconseguit res de res.

Se t'han porta't bé, els Reis? Ja tens l'ordinador nou? Perquè és el que els vas demanar, oi? De vegades no se sap què pensar-ne, d'ells!

En canvi, jo em porto bé, però crec que no han estat a l'altura.

Ja me'n faràs cinc cèntims.

Un petó,

Mar

De: Ona (ona@gemeil.cat)

Enviat: dissabte, 10 de gener / 21:50:23

A: Mar (mar@jastel.com)

Estimadíssima Mar,

Els Reis no em van dur res quan, fa quatre nits, van deixar regals per a tothom. No es van recordar de mi, o em van voler fer esperar...

Em vaig empipar.

Però ara tant me fa.

T'ho explico.

Aquest matí, el papa s'ha llevat cantant! Canta com els corbs, però es veia d'una hora lluny que estava eufòric.

–Et compraré un ordinador per a tu sola
–m' ha dit.

Me l'he quedat mirant, sense acabar-me'l de creure.

–Que no t'agrada, la idea?

–M'encanta!

Feia uns ulls com unes taronges, jo!
Encara em fan mal de tan oberts que els he tingut.

M'he llevat volant. No volia ni esmorzar, però el papa m'hi ha obligat.

Hem anat a la botiga.

El papa ja el tenia mig emparaulat. És millor del que m'esperava.

Ja el tinc.

Por fi puc escriure't sense que el papa sàpiga a qui ho faig. Els meus secrets només seran meus. Bé, i teus!

Diu que me l'ha comprat perquè hi jugui els dissabtes i diumenges, quan estic amb ell. Però no ha dit que també me l'ha regalat perquè no l'empipi quan mira el futbol, i perquè faci els deures.

Em sembla que la mama s'ha queixat que, quan sóc a casa el papa, no faig els deures. Sobretot que faci els deures! (Gairebé tot el que et regalen els grans duu trampa, perquè després et passen factura.)

L'ordinador nou és molt potent. Si veiesis quina meravella..., és espantós! Em podré baixar tota la música que vulgui! I també ens podrem comunicar sense por de tafaners!

Ara que ja el tinc, m'estimo més no trucar-te gaire per telèfon, ni tampoc pel mòbil, que després, al rebut, surt a qui has trucat. Tu i jo ja ens entenem de sobres sense parlar-nos, que ens endevinem els pensaments... Però no n'hi ha prou, amb això. Em ve de gust escriure't. Perquè les coses que rumio quedin escrites; sembla que així, el que penso, tingui més cara i ulls.

A més, no m'agrada que el papa sàpiga que, mentre estic amb ell, penso tant en vosaltres. A tu també et fastigueja que la mama sospiti que telefones al papa, oi que sí?

Fa sis mesos que viuen separats i encara estan com gat i gos, per més que ho dissimulin. Estem ficades en un bon embolic...

Però em sembla que no hem de prendre partit. Les seves baralles són cosa seva, tot i que, de vegades, semblen cosa de criatures. No deu ser que algun dels dos és una mica immadur, que encara està una mica verd?

Si ens escrivim, sempre estarem unides. I, si tu i jo fem pinya, qui sap si no farem caure aquest mur en què s'han parapetat. Per això m'agradarà molt poder disposar sempre d'un ordinador, tot i que ara ja no tindrè excusa per no fer els deures. Això si trobo temps per poder fer-los, perquè el papa no em deixa parar en tot el cap de setmana!

El veig molt canviat, el papa. Abans, a casa, es passava el dia llegint el diari com un estaquirot. De vegades m'agafaven ganes d'engegar-lo a pastar fang! I per acabar-ho d'adobar, estava sempre emmurriat! Només li sentia la veu quan em renyava o quan es barallava amb la mama. Però avui m'ha dut xurros per esmorzar. No m'ho puc creure, Mar!

Pel que fa a les altres coses, continua igual. És incorregible. Va a la seva. Ara, per exemple, mentre t'escric, s'ha posat les sabatilles, s'ha preparat un whisky amb gel i s'ha escarxofat davant del televisor per veure el partit.

I que no li toquis el seu Barça, eh? El futbol és el que més li agrada. I el prefereix amb whisky.

T'estima,

Ona